



LISA WINGATEOVÁ

Strážkyňa
príbehov



i527.net
vydavateľstvo





Copyright © 2013 by Lisa Wingate

Originally published in the U.S.A under the title:
Story keeper, by Lisa Wingate

Slovak edition © 2016 by i527.net
with permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Translation © Mgr. Zuzana Vengliková

Biblické citáty sú prevzaté z publikácie:
Sväté písmo – Jeruzalemská Biblia. Trnava: Dobrá kniha, 2013.

ISBN 978-80-89822-05-8



ODPORÚČANIA

„Román *Strážkyňa príbehov* má pozoruhodnú hĺbku a silu. Už dávno ma žiadny príbeh tak nezasiahol. Budete si ho chcieť čítať znova a znova – a posuniete ho všetkým svojim priateľkám.“

COLLEEN COBLEOVÁ, autorka románu *Bez stopy*

„*Strážkyňa príbehov* je kaleidoskopom minulosti a súčasnosti. Dotýka sa tých citlivých miest našej duše, kde musíme čeliť skutočnosti o tom, kým sme boli a kým sme. Ženy z Apalačských vrchov, s ktorými sa v tomto románe zoznámite, spája viera a odvaha. Tento príbeh ma očaril a už sa neviem dočkať, kedy ho ponúknem svojim zákazníkom!“

KAREN SCHWETTMANOVÁ,
spolumajiteľka kníhkupectva Foxtale Book Schoppe vo Woodstocku

„Ani presťahovanie sa do New Yorku nedokáže pretrhnúť silné putá s Apalačskými vrchmi, ako v to dúfa Jen Gibbová, hrdinka príbehu. Keď sa jej na pracovnom stole z ničoho nič objaví záhadný rukopis *Strážkyňa príbehov*, pocíti volanie svojich predkov. Pohltí ju temnota minulosti, alebo nájde uzdravenie? Lisin štýl je krásny ako samotné Apalačské vrchy – a ako vo všetkých jej knihách, aj na konci tejto som si želala, aby sa ešte neskončila!“

GEE GEE ROSELLOVÁ,
majiteľka kníhkupectva Buxton Village Books na ostrove Hatteras

„Ideálna voľba pre každého, kto miluje knihy s majstrovským rozprávačom. *Strážkyňa príbehov* je inšpiratívnym rozprávaním o zložitej hrdinke, ktorej sa podarilo prežiť iba vďaka tomu, že sa naučila kľučkovať okolo starých jaziev. Príbeh sa odohráva v čarovnom prostredí Apalačských hôr, ktoré v ňom zohrávajú dôležitú rolu, pretože nádherným a magickým spôsobom prenášajú čitateľov do minulosti.“

JULIE CANTRELLOVÁ, autorka knihy *Into the Free*

„V najnovšom diele Lisy Wingateovej si na svoje prídu fanúšikovia historických románov aj milovníci príbehov zo súčasnosti. *Strážkyňa príbehov* nás zavedie do dávno zabudnutých čias a zákutí Apalačských vrchov. Príbeh je ako nádherná výšivka popretkávaná nečakanými a prekvapivými stehmi. Jednoducho povedané, *Strážkyňa príbehov* je majstrovsky vyrozprávaný román, ktorý vás inšpiruje a očarí.“

DENISE HUNTEROVÁ, autorka knihy *Dancing with Fireflies*

„Lisa Wingateová je nesmierne talentovaná rozprávačka. *Strážkyňa príbehov* je románom o nádeji a uzdravení; je románom, ktorý vás chytí za srdce.“

RACHEL HAUCKOVÁ, autorka knihy *Princess Ever After*

„Som veľkou fanúšičkou Lisy Wingateovej. *Strážkyňa príbehov* je jej doteraz najvydarenejším dielom a má všetky vlastnosti dobrého románu: majstrovské podanie, realistické postavy, zaujímavý dej, ktorý čitateľom poodhalí zákulisie vydavateľského sveta a štipku záhadnosti. Nanovo som sa zamilovala do diela tejto talentovanej spisovateľky.“

KELLIE COATESOVÁ-GILBERTOVÁ,
autorka kníh *A Woman of Fortune* a *Mother of Pearl*

„Lisa Wingateová spojila legendu s príbehom o bolestivej minulosti a čitateľa vtiahne do prúdu deja ako horská riava. Tajomstvá Apalačských vrchov vo vás budú znieť ešte dlho potom, čo obrátite poslednú stranu.“

— LYNNE GENTRYOVÁ, autorka knihy *Healer of Carthage*

POĎAKOVANIE

Kniha *Strážkyňa príbehov* začala ako sen. Myslím si, že je to tak so všetkými príbehmi, no v tomto prípade to platí doslovne. V jedno septembrové ráno som sa prebudila zo sna, v ktorom sa odohral tento príbeh. Pred očami sa mi premietali jednotlivé scény. Bolo to čarovné ako nečakaný dar.

Ale ani príbehy, ktoré začali takýmto tajuplným spôsobom, sa nedostávajú do knižnej podoby bez dlhých hodín práce a pomoci viacerých ľudí. Konečný produkt je výsledkom spoločného úsilia – ku ktorému prispeli moji priatelia, susedia, kolegovia, ba dokonca aj celkom neznámi ľudia. Kruh sa uzatvára vami, mojimi čitateľmi.

Ako vždy, chcem sa poďakovať za podporu najprv svojej rodine.

Mami, ďakujem, že si mi tak ochotne pomáhala a povzbudzovala ma. Je úžasné, ako výstižne dokážeš skritizovať môj text a zároveň poznamenať, že nemám zabúdať jesť zeleninu. Vďaka patrí aj mojej skvelej svokre za pomoc s vypisovaním adries a vyváraním pre mojich veľkých chlapcov v „babičkinej pyžamovej reštaurácii“.

Ďakujem aj príbuzným a priateľom za všetko, čo robia, aby som sa cítila milovanou. Ďakujem, že zastavujete ľudí v rade pri pokladnici alebo v čakárni u lekára, aby ste sa s nimi rozprávali o mojich knihách.

Som vďačná grafičke Terese Lomanovej za krásnu grafiku, Edovi Stevensovi za neustálu podporu a pomoc s technickými záležitosťami a mojej jedinečnej tetuške Sandy (známej aj ako Sandy z Mušličkova) za pomoc

pri úpravách textu a rozkošnú bižutériu, ktorou môžem obdarúvať svoje čitateľky.

Podakovanie si zaslúžia aj moje priateľky a blogerky z internetovej stránky www.SouthernBelleView.com, a hlavne talentovaná spisovateľka a priateľka Julie Cantrellová, ktorej vďačím za to, že si našla čas na prečítanie rukopisu tejto knihy.

Za všetko, čo súvisí s tlačou a vydaním knihy som nesmierne vďačná šikovnému vydavateľskému tímu z Tyndale House Publishers: Karen Watsonovej, Jan Stobovej, Sarah Masonovej, Maggie Roweovej a Cheryl Kerwinovej. Bez vašej vízie a tvrdej práce by knihy boli iba zhlukom popísaných strán, ktoré by sa nikdy nedostali do rúk čitateľov. Chcem sa poďakovať aj svojej agentke Claudii Crossovej z Folio Literary za všetko, čo pre mňa robí.

Na záver ďakujem svojim čitateľom, ktorí mojím knihám vytvárajú príjemné domovy. Ste pre mňa motiváciou k písaniu nových príbehov. Ďakujem, že sa o knihy delíte s priateľmi, odporúčate ich v čitateľských kluboch a nachádzate si čas na to, aby ste ma povzbudili mejlom, cez Facebook alebo stránku [SouthernBelleView](http://SouthernBelleView.com).

Som nevysslovne vďačná každému, kto číta moje knihy, a všetkým kníhkupecom, ktorí ich predávajú. Ste splnením nádeje, ktorú vo mne vzbudila pani učiteľka v prvom ročníku základnej školy, keď mi na vysvedčenie napísala: „Nech sa tvoja ceruzka aj naďalej hýbe po papieri s takou úžasnou predstavivosťou. Jedného dňa uvidím tvoje meno v novinách.“

Boh tento sen rozvinul mnohými fascinujúcimi spôsobmi. Jedným z nich je možnosť prežívať spojenie s vami, mojimi čitateľmi.



*Čitatelia, ktorí sa so mnou vydávate na tieto cesty,
ďakujem vám,
že ma podnecujete hľadať stále nové príbehy,
ktoré nás tak vzájomne spájajú.*





Strážkyňa príbehov je dielom autorkinej predstavivosti.
Reálne osoby, udalosti, organizácie a miesta sú použité
vo fiktívnych súvislostiach.
Ostatné prvky románu sú vymyslené.





· 1 ·

Toto je skutočný okamih slávy, pretože sa práve tu určite budú diať zázraky. Táto myšlienka sa mi pomaly usídlila v mysli, ako keď sa za portretovanou osobou vo fotoateliéri rozvinie plachta s namaľovaným pozadím. Jej lesklé záhyby vo mne vyvolali spomienku na radu Wildy Culpovej – ženy, bez ktorej by som skončila úplne inde. Pravdepodobne tragicky. Je zaujímavé, ako vám jeden človek a hŕstka príbehov môže zmeniť život.

Počúvaj, Jennia Beth Gibbová, finta je v tom, že ak sa objavia okamihy slávy, musíš im nastaviť svoju tvár. Opäť som v ušiach počula jej chrapľavý hlas s južanským prízvukom – nečakanú melódiu dávných dní. Najsmutnejšie je, keď ich iba vidíš mihnúť sa okolo. Sú také prchavé...

Moje prvé popoludnie v hlavnej zasadacej miestnosti vydavateľstva Vida House Publishing bolo tým okamihom slávy. Cítila som to, vedela som to ešte skôr, ako do miestnosti dokričkal George Vida a sadol si za vrch stola, aby začal týždennú poradu – moju prvú vo Vida House Publishing. Táto porada bude iste iná ako všetky ostatné, na ktorých som sa zúčastnila za posledných desať rokov. Pracovala som už v šiestich spoločnostiach – v šiestich rôznych mrakodrapoch roztrúsených po celom Manhattane. Vo vzduchu som cítila čosi čarovné.

George Vida sa najprv zaprel rukami o dosku stola a potom sa posadil. Očami sledil po miestnosti s vycibrenou presnosťou starého capa, ktorý vetrí čosi na zahryznutie. Pohľad sa mu na okamih zastavil na hŕbe



starých obálok, škatúl s rukopismi a hárkov spojených gumičkami, ktorá sa nachádzala v zadnej časti konferenčnej miestnosti. Táto divná kopa, spolu s mnohými ďalšími vecami, bola dôvodom úspechu Vida House Publishing a zároveň kuriozitou, o ktorej som dodnes iba počula. Vraj to bola jedna z posledných takýchto kôp v celom New Yorku, ak nie v celom vydavateľskom svete. Takéto hromady papiera zastihol, v dobe elektronickej komunikácie, rovnaký osud ako dinosaury. Digitálne súbory sú menšie a jednoduchšie sa upravujú, preto je to efektívnejšie. Sú tiež neviditeľné, nesadá na ne prach a nikdy nezískajú patinu starobylosti, ako pomaly žltnúce stránky pokladu Georgea Vidu.

„Hľa... Papierová hora,“ povedal mladý stážista, ktorý ma vzal na prehliadku nového pracoviska, pričom nezabudol pridať afektované gesto. „V podstate ide o turistickú atrakciu.“ Naklonil sa ku mne a povedal: „A len tak medzi nami, ten názov nikdy nepoužijete pred šéfom. George Vida tú kopu miluje. Nikto, ale naozaj nikto, sa jej nesmie dotknúť. Nik sa nepýta, prečo ešte vždy zaberá miesto v zasadačke. Všetci jednoducho predstierame, že tu nie je...“

Papierová hora sa však nedala prehliadnuť. Vzhľadom na nadpriemer- nú cenu za štvorcový meter kancelárskych priestorov na Manhattane mala skutočne pozoruhodné rozmery. Jej vrchol sa takmer dotýkal starobylého stropného cínového obkladu. Odtiaľ sa zbierka pomaly rozširovala do strán a zatlačala konferenčný stôl a stoličky do zvyšných troch štvrtín miestnosti.

Informácia, ktorú mi poskytol stážista, nebola žiadnou novinkou. George Vida (všimla som si, že všetci ho volajú krstným menom aj priezviskom, nikdy nie iba jedným z nich) si horu ponechal preto, aby mladým kolegom, príslušníkom digitálnej generácie, pripomínala dve veci: *po prvé*, nevratné rukopisy sú nevratné, čo znamená, že sa nevracajú iba preto, lebo si niekto neprečítal pokyny vydavateľstva na predkladanie rukopisov a *po druhé*, úspech vo vydavateľskom svete spočíva v tom, že žiadnu stranu nenecháte neprečítanú a obálku neotvorenú. Papierová hora tam stála ako pamätník pripomínajúci fakt, že vydavateľská činnosť je drinou, ktorú človek musí milovať – s dôrazom na slovo „drina“. Vydriapať sa na miesto, kde možno objavíte nový americký bestseller, nie je hračka.

„Takto si si ju predstavovala?“ naklonil sa ku mne Roger, nenápadne ukazujúc na Papierovú horu. Pred desiatimi rokmi sme boli kolegovia. Spolu sme začínali vo vydavateľstve, ktoré bolo tak veľké, že malo vlastné poštové smerovacie číslo. On bol vtedy čerstvým absolventom Princetону, ostrieľaným a svetaskúseným chlapcom z Long Islandu, ktorý mal vydavateľský biznis v krvi. Ja som skôr bola tmavovlasou začiatočníčkou s veľkými nevinnými očami, vyzerajúc skôr ako komparzistka z filmu *Prvá dáma country music*, než ako Newyorčanka.

Prikývla som, ale oči som nespúšťala s Georgea Vidu. Nemala som v úmysle nechať sa vtiahnuť do rozhovoru počas prvej porady na novom pracovisku... či získať na Papierovú horu. Nikdy som si nebola celkom istá, či mám Rogera považovať za priateľa alebo súpera. Možno za to mohla moja žiarlivosť. Roky ma „škatuľkovali“ a označovali ako odborníčku na literatúru faktu a životopisy, kým Rogerovi sa darilo plávať od náučnej literatúry k beletrii a späť – zjavne podľa toho, ako sa mu chcelo. Vo veku tridsaťjeden rokov som túžila po niečom novom – po zmene.

Keď mi môj mobil hlučne oznámil prijatie esemesky, tak som ho okamžite schmatla, aby som to vypla. Bolo však neskoro. Všetky oči prítomných sa upreli na mňa. Ten okamih sa zdal dlhší, než v skutočnosti bol. Srdce mi zrazu vyskočilo do hrdla a bilo desaťkrát rýchlejšie ako zvyčajne. Ozvala sa vo mne podvedomá reakcia scvrknúť sa a cúvnuť ešte skôr, ako ma niečia ruka zdrapí za plece a moje svaly stuhnú. Niektoré návyky sa ťažko vykoreňujú, hoci miesto a ľudí, s ktorými spájali, ste už pred rokmi opustili.

Pod stolom som vypla zvuky. „Prepáčte. Telefón si počas porád zvyčajne nechávam v kancelárii, ale aktuálne som sa ešte nestihla vybaliť.“ Moje vysvetlenie vyznelo totálne úboho. Zvonenie mobilu Georgea Vidu istotne nikdy nenarušilo poradu. Okolo stola nastalo šuchotanie a šomranie, všetci sa na niečo pripravovali. Mysľou mi prebleskla desivá myšlienka. Čo ak je zazvonenie telefónu počas porady priestupkom, ktorý sa trestá výpoveďou? Trocha som prehánala, ale moje obavy boli prirodzené. V predošlom zamestnaní som totiž dala výpoveď a týždenne potrebujem zaplatiť nájomné. Posledných pár rokov som si aj niečo málo šetrila pre prípad zhoršenia mojej finančnej situácie.

„Škatuľu!“ George Vida ukázal na prázdnu škatuľu od kancelárskeho papiera, otočenú hore dnom. Andrew, stážista, ktorý mi poukazoval firmu, vyskočil na nohy, schmatol škatuľu a nechal ju kolovať okolo stola. Prítomní do nej opatrne, ale nechotne, vkladali svoje smartfóny. Nik z nich sa nestážoval, ale reč ich tiel bola výstižnejšia ako slová. Považovali ma za hlupaňu. Dokonalý spôsob, ako sa zoznámiť s kolegami. Skvelé. Teraz už na teba nikdy nezabudnú, pomyslela som si. Keď sa na to pozriem z tej lepšej stránky, možno sa na tom zasmejú. A rozosmiať ľudí nie je nikdy zlé.

Stážista, sediaci na opačnom konci stola, zdvihol ruky nahor. George Vida sa nepozeral. Smutne sa usmial a žmurkol na mňa. Dvadsaťdvaročný mladík si zrejme takto predstavuje flirtovanie. Zaškľabila som sa a dúfala, že z môjho pohľadu vyčíta toto: Zabudni na to, chlapče. Si ešte len dieťa a okrem toho, nemám v úmysle chodiť s kolegom. Už nikdy viac.

Následne začala porada. Rozpútala sa zvyčajná presilová hra: vplyvní editori sa snažili získať podporu pre veľké obchody, lepšie obchody a obchody so skutočným potenciálom. Členovia rôznych edičných tímov vstupovali do diskusie, aby podporili projekty svojich kolegov, s ktorými ťahali za jeden povraz. Obchodní a marketingoví guruovia sa počas niektorých príspevkov nakláňali dopredu, počas iných sa zaborili do kresiel. Všimla som si dianie v miestnosti, mapovala územie na úpäť Papierovej hory a, čo bolo veľmi múdre, držala som jazyk za zubami. Na stole predomnou i v mojej kancelárii ležali firemné katalógy, rukopisy, iPad a laptop, ktoré mali pomôcť môjmu rýchlejšiemu aklimatizovaniu sa. Zatiaľ sa mi to ešte nedarilo, no iste to zvládnem. Tak rýchlo, ako to len pôjde. V podvečer, keď sa budova vyprázdni, sa nerušene zavrtám do práce, pokým ma ospalé oči a škvŕkajúci žalúdok nevyženú do newyorského metra, v ktorom budem pokračovať v čítaní.

Krátka noc, skoré vstávanie... napeniť, opláchnuť... Zopakovať.

Koncom týždňa už budem v obraze. Snáď. Na najbližšej pondelňajšej porade by som mohla niečím prispieť – pomaly, postupne, opatrne. George Vida nemá rád chvastanie – to som si už zistila za domácu úlohu. Ak chcem získať podporu na vydanie knihy, musím si v prvom rade získať priazeň starého leva.